
DICHTERBIJ

There Is No Deeper Blue Than The Ocean That Lies

Ze is zo boos. Haar ogen spugen vuur. "Ik ga het overal melden, het is toch een schande dat ik over straat moet zwalken op mijn leeftijd!" Ze is 67 jaar, jaren die haar lichaam hebben gekromd en haar gevuld hebben met een haat die zo sterk is dat niemand meer met haar wil omgaan. Haar leeftijd is er inderdaad niet voor om op straat te gaan liggen. Ze heeft een reumatische aandoening en haar longen werken op halve kracht. Ze heeft een lichte vorm van huidkanker maar ze wil van behandeling niets meer weten. Met haar twee tassen in de aanslag komt ze regelmatig bij me langs om te informeren naar de stand van zaken. Luid scheldend staat ze me te woord terwijl ik ondertussen nadenk hoe ik haar verder kan helpen. Een ding heb ik inmiddels geleerd: *ik spreek haar nooit tegen. Nooit.* Toen ik het in mijn ijdele poging van-ik-zal-jou-een-de-waarheid-vertellen probeerde, schoten haar woorden als torpedo's in het rond. Ik ben er behoorlijk van onder de indruk geraakt. Ieder die het verhaal over haar leven hoort, van professional tot familielid, is in eerste instantie verontwaardigd omdat niemand haar wil helpen. Verontwaardiging die snel wegebt als ze het hele verhaal hebben gehoord. Ze is vijf jaar geleden op straat gezet nadat ze anderhalf jaar in een onverwarmde woning had geleefd. Afgesloten van gas en elektriciteit omdat ze boos was op de woningbouwvereniging en weigerde haar vaste lasten te betalen. Iedereen keek toe, toen ze op straat werd gezet. Niemand wist deze paranoïde vrouw op leeftijd te helpen, terwijl ieders hart riep "moet dat nou zou". De woningbouwvereniging, het maatschappelijk werk, de RIAGG, de

gemeente-ambtenaren, de wethouder, de ombudsman,.....de lijst van toekijkers lijkt schier oneindig.

"Niemand doet iets, een zootje, maar ik laat het er niet bij zitten". Wild gebarend zit ze tegenover me in de spreekkamer. "Dat moet je zeker niet doen als je vindt dat ze je niet goed behandelen", hoor ik mezelf mompelen.

Ze kijkt me aan en vervolgt. "Vind jij het normaal dat ik in een auto moet slapen? De politie spreekt er schande van. Hoe lang leef ik nog voordat ik eruit stap?" Bij mij lijkt de radeloosheid toe te slaan. Ze wil met niemand een betalingsregeling treffen want het ligt toch niet aan haar. Ik hoor een triest liedje in m'n hoofd "when the wind blows cold and the moon turns blue". Ze moppert er lustig op los en ik ga m'n benen maar even strekken door twee kopjes koffie te gaan halen. Onderweg vraag ik me af wat mijn eigen moeder hierover gezegd zou hebben. Mijn moeder is nogal recht-door-zee en doeltreffend in haar benadering. Ik hoor haar het verhaal vertellen over Francien die bij haar in de straat woont. Twee keer per jaar draait Francien door en richt een enorme ravage aan. Iedereen weet het, inclusief Francien, die al eens tegen mijn moeder heeft gezegd dat ze eerder moeten ingrijpen als ze weer eens "gek wordt in d'r kop". Maar op het moment dat alles misgaat, doet niemand iets. Mijn moeder heeft me telkens verteld dat als zij het voor het zeggen had..... Ineens weet ik wat me te doen staat. In de spreekkamer verstomt voor even het gemopper als ik haar een tweede bakje troost aanbied. Ik steek gelijk van wal: "we gaan het eens goed aanpakken en jij moet niet zo eigenwijs doen!"

Ze verslikt zich in de koffie maar ik laat me door niets tegenhouden. "Ik zet iedereen om de tafel die geld heeft of die op een andere manier iets kan bijdragen om dit probleem op te lossen. En ik laat ze niet gaan voordat we een oplossing bedacht hebben". Ze kijkt me aan maar spreekt door te zwijgen. Totdat ze buiten staat en haar rol weer

terug vindt. Ik hoor haar door de deur heen schelden, maar ze keert zich na enkele meters nog even om. Ze steekt een duim op en een glimlach ligt op haar masker van haat. Ik draai me om en vervolg m'n lied: "a little bit of winter don't mean a thing".

Gerard Lohuis

Bondgenoot

Jij bent mijn reden
om te leven
als rede weg is
uit mijn hoofd.

Jij bent mijn baken
in de golven
van angst en pijn
en eenzaamheid.

Jij bent mijn enige houvast
als tijd verdwijnt
en spoken komen
en het uiteenvalt in mijn hoofd

Als ik mijn lijf
niet kan verdragen,
omdat het toch
van anderen is.

Als weten dreigt
en ik verzuip,
het zwarte niets,
de straf voor wat ik ben vergeten.

Dan kan ik haar
bij jou verstoppen,
totdat de bui
weer overtrekt.

Als ik geen reden
meer kan vinden,
ben jij nog steeds
mijn bondgenoot.

Marlieke de Jonge